

Monefor-
tinum. Haud procul Valmontonio est Monteforti-
num; castellum Monfortinorum: qui inter Patri-
cios Romanos loci non postremi. Pandunt se
Zancatum. mox oppida, quæ vulgo Zancato, Gavignano, & Ze-
Gavignia- gna. Hæc Segnia Livio. Coloniam deduxisse Signiam
num. Tarquinium Superbum auctor Livius.
Signia.

Incolæ Signini Plinio, in i regione. Dedit Signia
Vitalianum P. M. Episcopatus claret dignitate.
Vinum Signinum commandant Strabo & Plinius
libro xiv natur. histor. cap. vi: quod vetus ad-
stringebat ventrem. Martialis:

*Potabis liquidum Signina morantia ruentrem,
Ne nimium fstant, sit tibi parca fitis.*

Sic Silius Italicus libro viii de bello Poenico:
Quos Cora, quos spumans inimico Signia musto.

*Inimicum mustum, quod nimium sape adstringe-
ret. Post Signiam ulterius sunt Scurcula, Merulo,*
Scurcula. *Sappino, Patria, Seccano & Castrum, Latii hic ter-
minus.*

Merulum. Flagitat jam ordo, ut Septentrionaliora La-
Sapinum. tii per viam Valeriam Tiburtinamque pera-
Patria. gremus.

Cecanum. *Castrum.* *Tibur.* Hic primo se offert loco TIBVR. Ptole-
mæo *Tibur*, quæ *TIVOLI* hodie. Græcos con-
ditores oppidum habuisse constat, sed quinam
fuerint, antiquitatum Italæ scriptores dissentient
unt. At plures convenient in conditore Catillo,
quem Arcadem nonnulli, & præfectum classis

Conditores. Euandri fuisse volunt: Argivum alii, filium scili-
cet Amphiaraï vatis: quem post patris ad The-
bas prodigiosum interitum, tradunt oraculo
jussum venisse in Italiam multo ante bellum Ilia-
cum, cum gentilitate sacrisque suis omnibus:
atque auxilio vetustæ cognataeque gentis Oe-
notriorum Aboriginum expulisse ex iis locis
Siculos, ac denique Tiburti majoris filii sui à
nomine Tibur oppidum Siculis eruptum appella-
sse. Nec discrepat admodum ab hac opinione
Plinius, qui libro naturalis historiæ xvi de ar-
borum ætate scribens, asserit ætate sua tres ili-
ces durasse apud Tiburtes, apud quas ejus oppi-
di conditor Tiburtus inaugurus fuerat. Sed

Hercules
Tiburtinus. Amphiaraï filium hunc, non nepotem dicit fu-
isse, qui una ætate ante bellum Iliacum, & cum
duobus fratribus Cora, & Catillo in Italiam ve-
nerit, oppidumque à suo nomine, ut major na-
tu, inaugurarit: qua in opinione videtur & Vir-
gilii esse libro Æneidos vii. Verum Horatius,
Catilli mœnia Tibur appellavit, aliorum opinio-
nem sequutus. Quamdiu igitur ante Romam
conditam hoc oppidum steterit, ex jam dictis
colligere est. Colebant imprimis Herculem Ti-
burtes singulari religione velut tutelare ac
Græcanici generis deum: cuius festo quotannis
die, magna ibidem populi multitudo confluere
ad sacra solebat. Erat & fortium oraculis celebre
templum, non minus quam Buræ in Achaja,
cuius Pausanias meminit. Hinc Statius poëta in
Manlii sui Tiburtino cecinit, ejus ob eleganti-
am villæ Tibur etiam Prænestinas Fortunas

Italia.

cum sortibus migrare potuisse, ut ibi responsa
darent, nisi Hercules locum jam occupasset.
Sed poëtam ipsum audiamus:

*Quod ni templa darent alias Trynthia sortes,
Et Prænestina poterant migrare sorores.*

Sorores quidem appellant, quod sub duarum so-
rorum personis colerentur, videlicet bona, ma-
laque fortunæ. Herculis quidem ibi templum
autumant illud fuisse periti antiquitatum, quod
sub monte ad viam Tiburtinam videtur. Et al-
tera fuit ibidem ædes Herculis Saxani, sicut do-
cet nos titulus antiquus marmori insculptus,
qui translatus nunc exstat in foro, parieti do-
mus privatæ insertus hujusmodi:

*HERCVLI. SAXANO. SACRVM
SER. SVLPICIVS. TROPHIMVS
ÆDEM. ZOTHECAM. CVLINAM
PECVNIA. SVA. A. SOLO. RESTITVIT
IDEM QVE. DEDICAVIT. K. DECEMB.
L.TVRPILIO.DEXTRO.MÆCIO.RVF.O.COS
EVTYCHVS.SER.PERAGENDVM.CVRAVIT.*

Ædes autem hæc ubi fuerit, obscurum nunc
est. Colligunt tamen nonnulli differentiæ cau-
sa Saxonum Herculem ideo nuncupasse Tibur-
tes, quod ejus ædes in saxo posita fuerit, non se-
cus ac apud Insubres Mediolani à situ templi
Hercules in petra dictus fuit. Videndum itaque
num quæ adhuc exstat in rupe posita non pro-
cul à cataractis ædes rotunda sine tecto, sum-
ptuosi operis, ex marmore, atque artis eximiæ,
Saxani sit Herculis, & culti ibidem: ut scilicet
Anienis alveum compesceret, & agros ab inun-
dationibus tueretur. Hujus enim dei in tutela
terræ firmam esse putabat vetustas, qui idcir-
co colebatur in terrarum finibus prope portus,
navalia, fluminumque præcipitia. Hinc Gaditanus
apud Iberos, Marcusanus apud Batavos,
Monœcus apud Ligures, Baulius, & Surrenti-
nus apud Campanos appellatus à locis fuit. Ita-
que Tiburs atque Saxonus apud Tiburtes di-
ctus est. atque vicissim Tibur ipsum Herculeum,
ut Strabo, Martialis, & alii testantur: quasi to-
tum hoc municipium ejus dei sacræ initiatum
esset. Quin & in prætorio Tiburti cum cæteris
diis Hercules, non secus ac Romæ in Capitolio
Iupiter, colebatur: nec non inter ordines conci-
lli publici, atque sacerdotiorum, Augustales
Herculanei dicti sunt ibidem, & magnæ digni-
tatis erant.

In æde S. Archangeli, SS. Silvestri & Vincen-
tii multæ sunt inscriptiones antiquæ, quæ ab a-
liis publicatae; quemadmodum & illa, quæ est
in sepulchro marmoreo Plautiorum. Stupen-
sus visitur Tibure præcepis Anienis ex altis rupi-
bus in subjectos campos maximo cum fragore
lapsus. *Anienis* *lapsus.* Cascatam vocant Itali. Bella Tiburti-
um & Romanorum, pacemque inter eos
factam, commemorat Livius libro septimo
Quam ob caussam Virgilius libro septimo
Res gestæ.

Qqq 2 *Æneidos*